

nationale arbeidsraad

ADVIES Nr. 1.336

Zitting van dinsdag 6 februari 2001

Uitvoering van het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000 – jaarlijkse vakantie

x x x

1.843 -1.

ADVIES Nr. 1.336

Onderwerp : Uitvoering van het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000 – jaarlijkse vakantie (punt 7)

De heer F. VANDENBROUCKE, minister van Sociale Zaken, heeft op 25 januari 2001 het advies van de Nationale Arbeidsraad ingewonnen over een voorontwerp van wet en een ontwerp van koninklijk besluit waarin uitvoering wordt gegeven aan een aantal maatregelen inzake de jaarlijkse vakantie opgenomen in punt 7 van het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000.

De Nationale Arbeidsraad werd bovendien in kennis gesteld van een nota van 25 januari 2001 gericht aan het Beheerscomité van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening waarin deze dienst zijn medewerking verleent aan de opstelling van de regelgeving ter uitvoering van punten 7.1 en 7.2 van het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000 met betrekking tot de financiering van de jaarlijkse vakantie en de nieuwe regeling van vakantie voor jonge werknemers.

Een werkgroep Jaarlijkse Vakantie werd belast met het onderzoek van voormelde teksten.

Op verslag van die werkgroep heeft de Raad op 6 februari 2001 het volgend eenparige advies uitgebracht.

x

x

x

ADVIES VAN DE NATIONALE ARBEIDSRAAD

I. INLEIDING

De Nationale Arbeidsraad stelt vast dat het ter advies voorgelegd voorontwerp van wet en ontwerp van koninklijk besluit tot doel hebben uitvoering te geven aan een aantal maatregelen inzake de jaarlijkse vakantie opgenomen in punt 7 van het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000.

Het gaat meer bepaald om de maatregelen met betrekking tot :

- de heropbouw van de reserves van de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie door de terugbetaling van de beleggingsintresten verschuldigd op het kapitaal dat sinds 1991 uit de reserves van de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie werd genomen;
- het wegwerken van het structureel tekort van het stelsel van de jaarlijkse vakantie voor arbeiders dat o.a. het gevolg is van de gelijkstelling voor het vakantiegeld van de dagen economische werkloosheid, door het toekennen van een bijkomende financiering door middel van een bijdrage van 6 % op het bedrag van de uitkeringen voor tijdelijke werkloosheid ten laste van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Het bedrag van deze bijdrage wordt volledig gecompenseerd via het Fonds voor sluiting van de ondernemingen;
- het vervangen van het huidige stelsel van aanvullende vakantie voor jonge werknemers door een regeling zoals die nu al bestaat in geval van jaarlijkse vakantie wegens collectieve sluiting;
- het invoeren van het dubbel vakantiegeld voor vier volledige weken vakantie.

De Raad stelt voorts vast dat de nota van 25 januari 2001 gericht aan het Beheerscomité van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening voorstellen bevat met betrekking tot de opstelling van de regelgeving ter uitvoering van punten 7.1 en 7.2 van het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000 inzake de financiering van de jaarlijkse vakantie en de nieuwe regeling van vakantie voor jonge werknemers.

II. STANDPUNT VAN DE RAAD

A. Met betrekking tot het voorontwerp van wet en het ontwerp van koninklijk besluit

De Raad heeft geen artikelsgewijze bespreking gewijd aan het ter advies voorgelegde voorontwerp van wet en ontwerp van koninklijk besluit maar heeft per maatregel nagegaan in welke mate deze teksten een correcte uitvoering geven aan hetgeen de sociale partners zijn overeengekomen in punt 7 alsmede in bijlage III van het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000.

1. De heropbouw van de reserves

De Raad merkt op dat de sociale partners in het interprofessioneel akkoord aan de regering gevraagd hebben om begin 2001 de 8,7 miljard te storten die het gevolg zijn van het verlies aan intresten ingevolge de afroaming van de 10 miljard kapitaal uit de RJV-reserves.

De Raad stelt vast dat artikel 2 van het voorontwerp van wet conform is aan het interprofessioneel akkoord voor zover het voorziet in de storting in één keer in 2001 van een som van 8.702 miljoen frank aan de Rijksdienst voor jaarlijkse vakantie alsmede in het verschuldigd zijn van aanvullende intresten ten belope van de financiële opbrengst van die som vanaf 1 januari 2001 tot de werkelijke storting van de som.

Omtrent het ten laste nemen van deze som door het globaal beheer wenst de Raad er evenwel de aandacht op te vestigen dat in het kader van het globaal beheer er met de regering nog een bespreking dient plaats te vinden over de terugbetaling van het gedeelte dat door de Staat verschuldigd is.

2. Het wegwerken van het structureel tekort in het stelsel van de jaarlijkse vakantie voor arbeiders

- a. De Raad herinnert eraan dat om het structureel tekort in het stelsel van de jaarlijkse vakantie voor arbeiders weg te werken de sociale partners in het interprofessioneel akkoord voorgesteld hebben om de financiering van het vakantiegeld voor arbeiders voor de gelijkgestelde dagen economische werkloosheid gedeeltelijk ten laste te leggen van de RVA door middel van een bijdrage van 6% van de uitkeringen voor tijdelijke werkloosheid. Deze bijdrage wordt volledig gecompenseerd door het Fonds voor sluiting van ondernemingen.

De Raad kan akkoord gaan met artikel 7 van het voorontwerp van wet waarbij in artikel 18 van de wetgeving betreffende de jaarlijkse vakantie van de werknemers het principe van deze nieuwe financieringsbron wordt opgenomen alsmede voorzien wordt dat de betalingsmodaliteiten in een bij Ministerraad overlegd koninklijk besluit nader zullen bepaald worden.

De Raad vraagt evenwel ten gepaste tijde geraadpleegd te worden over het uitvoeringsbesluit tot vaststelling van de betalingsmodaliteiten.

b. De Raad stipt voorts aan dat in het interprofessioneel akkoord overeengekomen werd om de solidariteitsinhouding op het vakantiegeld van arbeiders terug te brengen van 1,5 % tot 1% en deze vermindering te compenseren door een verhoging van de werkgeversbijdrage met 0,07 %.

De Raad stelt vast dat hieraan uitvoering wordt gegeven in artikel 8 van het voorontwerp van wet en in artikel 3 van het ontwerp van koninklijk besluit.

c. De Raad vestigt er tenslotte de aandacht op dat in het interprofessioneel akkoord overeengekomen werd om de bestaande responsabiliseringsbijdrage van de werkgevers voor de economische werkloosheid niet te verlengen.

De Raad constateert dat in het ter advies voorgelegd voorontwerp van wet geen enkele bepaling werd opgenomen om uitvoering te geven aan deze overeenkomst.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 38, § 3 sexies, laatste lid van de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers, ingevoegd bij wet van 12 juli 2000, alsmede krachtens artikel 2, § 3 quinquies, laatste lid van de besluitwet van 10 januari 1945 betreffende de maatschappelijke zekerheid van mijnwerkers en ermee gelijkgestelden, ingevoegd door de programmawet van 2 januari 2001, de bepalingen inzake de door de werkgevers verschuldigde responsabiliseringsbijdrage voor werkloosheid wegens economische oorzaken uitwerking hebben in de jaren 2000 en 2001 en de Koning bij een in Ministerraad overlegd besluit de maatregel kan verlengen en het bedrag ervan voor de bijkomende jaren kan bepalen.

Ten einde te waarborgen dat na 2001 de responsabiliseringsbijdrage niet zal verlengd worden, acht de Raad het wenselijk om in het voorontwerp van wet uitdrukkelijk bepalingen op te nemen waarbij de mogelijkheid om bij een koninklijk besluit de maatregel te verlengen en het bedrag ervan vast te leggen in voormelde artikelen wordt geschrapt.

In de memorie van toelichting bij deze bepalingen kan dan ter verduidelijking verwezen worden naar de passage in het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000 waarin voorzien wordt dat de door de werkgevers verschuldigde responsabiliseringsbijdrage voor economische werkloosheid niet zal verlengd worden.

3. De nieuwe regeling inzake aanvullende vakantie voor jonge werknemers

De Raad merkt op dat de sociale partners met het oog op het bevorderen van de vlugge tewerkstelling van jongeren in het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000 hebben voorgesteld om de bestaande regeling van de aanvullende vakantie voor jonge werknemers te vervangen door een regeling zoals die nu reeds bestaat bij collectieve vakantiesluiting en zoals zij die ook voorgesteld hebben voor deeltijdse werknemers die voltijds zijn beginnen werken.

Wat de inhoud van de regeling betreft, vermeldt het interprofessioneel akkoord het volgende:

“ Het eerste jaar na hun afstuderen hebben jonge werknemers (tot 25 jaar) recht op :

- een aantal vakantiedagen en vakantiegeld evenredig met hun gewerkte en gelijkgestelde dagen in het jaar tevoren;
- een aantal aanvullende vakantiedagen tot in totaal vier weken vakantie, en een aanvullend vakantiegeld ten last van de RVA gelijk aan de uitkering van 60 % plus een vakantiebonus van 5 % van hun (geplafonneerd) brutoloon, op voorwaarde dat ze tijdens het vakantiedienstjaar minstens 1 maand gewerkt hebben.

Jonge werknemers hebben recht op die aanvullende vakantiedagen, ze zijn er niet toe verplicht.”

De Raad stelt vast dat de artikelen 3, 4, 5, 13, 17 en 18 van het voorontwerp van wet alsmede artikel 10 van het ontwerp van koninklijk besluit beogen uitvoering te geven aan voormelde bepalingen van het interprofessioneel akkoord.

Na onderzoek van deze bepalingen wenst de Raad evenwel navolgende opmerkingen te formuleren :

- De Raad stelt vast dat artikel 3 van het voorontwerp van wet artikel 5 van de wetten betreffende de jaarlijkse vakantie van de werknemers vervangt door volgende bepaling :

“De jeugdige werknemers die aan de krachtens artikel 7, § 1 ter, van de besluitwet van 28 december betreffende de maatschappelijke zekerheid van de werknemers, gestelde voorwaarde voldoen, hebben recht op aanvullende vakantiedagen van maximum vier weken, verminderd met de bij deze wet bedoelde vakantiedagen “.

De Raad is van oordeel dat deze bepaling in overeenstemming is met het interprofessioneel akkoord maar dat in de memorie van toelichting nuttig zou kunnen gepreciseerd worden dat de jongere niet verplicht is dit recht op aanvullende vakantiedagen uit te putten.

- De Raad wijst er voorts op dat in de tweede paragraaf van de memorie van toelichting bij artikel 3 van het voorontwerp van wet er sprake is van “een vakantievergoeding jongeren”.

Hij acht het evenwel wenselijk eenzelfde terminologie te gebruiken en telkens te spreken van een “ jeugdvakantie -uitkering”.

- De Raad merkt ook op dat in artikel 13, punt b, eerste lid van het voorontwerp van wet in de aanhef de woorden “ de jeugdige werknemer “ontbreken en in de Nederlandse tekst in de tweede zin “ voor “deze beëindiging moet vervangen worden door “ na “deze beëindiging.

Deze bepaling dient bijgevolg als volgt te luiden:

“de jeugdige werknemer die op 31 december van het vakantie-dienstjaar de leeftijd van 25 jaar niet heeft bereikt, heeft in het vakantiejaar recht op jeugdvakantiedagen bedoeld in § 1, derde lid, o, indien hij in de loop van het vakantiejaar zijn studies, leertijd of opleiding heeft beëindigd, en na deze beëindiging arbeid als loontrekkende heeft verricht gedurende tenminste één maand in de loop van het vakantiejaar.”

- De Raad is het tenslotte niet eens met de libellering van artikel 17, eerste lid van het voorontwerp van wet omdat deze bepaling de indruk geeft dat de datum van de betaling het criterium vormt voor het al dan niet van toepassing zijn van de overgangsmaatregel, terwijl de sociale partners overeengekomen waren de datum waarop de bediende uit dienst is getreden als criterium te nemen.

De Raad stelt dan ook voor om artikel 17, eerste lid van het voorontwerp van wet als volgt te libelleren :

“ De werkgever die een bediende heeft tewerkgesteld, is ertoe gehouden het vakantiegeld te betalen krachtens artikel 5 van de gecoördineerde wetten betreffende de jaarlijkse vakantie der werknemers, zoals het van toepassing was vóór de inwerkingtreding van deze wet, indien de bediende uit zijn dienst is getreden vóór 1 januari 2001.”

4. De invoering van het dubbel vakantiegeld voor vier volledige weken vakantie

De Raad merkt op dat volgens het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000 de invoering van dubbel vakantiegeld voor vier volle weken vakantie leidt tot een verhoging van het vakantiegeld voor de arbeiders met 0,20 % van het jaarloon en een verhoging van het vakantiegeld voor de bedienden met 2 % van het maandloon, en met 0,16 % van het vertrekvakantiegeld voor bedienden.

Bovendien hebben de sociale partners in het interprofessioneel akkoord gevraagd om de vrijstelling van sociale bijdragen op het dubbel vakantiegeld voor de derde dag van de vierde vakantieweek uit te breiden tot de vierde en vijfde dag.

De Raad stelt vast dat zowel het voorontwerp van wet als het ontwerp van koninklijk besluit in overeenstemming zijn met hetgeen in het interprofessioneel akkoord werd overeengekomen.

B. Met betrekking tot de nota d.d. 25 januari 2001 gericht aan het Beheerscomité van de RVA

De Nationale Arbeidsraad heeft kennis genomen van de nota gericht aan het Beheerscomité van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening waarin deze dienst zijn medewerking verleent aan de opstelling van de regelgeving ter uitvoering van punten 7.1 en 7.2 van het interprofessioneel akkoord van 22 december 2000 met betrekking tot de financiering van de jaarlijkse vakantie en de nieuwe regeling van vakantie voor jonge werknemers en heeft zich in grote lijn akkoord verklaard met de voorstellen die in deze nota zijn opgenomen. (zie bijlage)

De Raad verwijst evenwel naar punt A, 2, a van dit advies waarin hij vraagt om geraadpleegd te worden over het uitvoeringsbesluit met betrekking tot de betalingsmodaliteiten van de bijdrage ten laste van de RVA voor de financiering van de gelijkgestelde dagen economische werkloosheid.

DE SECRETARIS,

DE VOORZITTER,

J. GLORIEUS

P. WINDEY